

Caitanya Caritamrita, Antya, 20.38

*prema dhana vina vyartha daridra-jivana
dasa kari vetan more deha prema dhana*

Gyvenimas be meilės -
tuščias ir skurdus.
Paskirk mane tarnu,
o Viešpatie.
Lai meilė man
atlyginimu bus.

Caitanya Caritamrita, Madhya 2.40

*śuna mora prāṅ era bāndhava
nāhi kṛā a-prema-dhana, daridra mora jivana,
dehendriya vā thā mora saba*

Śrī Caitanya Mahāprabhu tęsė:

Brangūs draugai, jūs -
mano gyvybė, mano siela,
todėl sakau jums,
neturiu aš
meilės Kūnas ai dovanos.
Todėl, gyvenimas man
tuščias ir skurdus.
O kūnas ir jutimai
visišškai beverčiai.

Madhya 2.41

*punaṁ kahe,—hāya hāya, śuna, svarūpa-rāmarāya,
ei mora hṁ daya-niścaya
śuni karaha vicāra, haya, naya—kaha sāra,
eta bali' śloka uccāraya*

Ir vėl su liūdesiu jis kreipėsi
į Svarūpą Dāmodarą
ir Rāyą Rāmānanda:

„Ach! Paklauskite draugai,
dabar jūs žinot
įsitikinimą mano širdyje.
Tatai žinodami
nuspręskit patys,
ar aš teišus, ar ne.
Tik man sakykit tiesą.“

Tada Mahāprabhu pradėjo kitą posmą.

Madhya 2.42

*ka-i-avarahi-aṁ pemmaṁ a hi hoi māṁ use loe
ja-i hoi kassa virahe hontammi ko jīa-i*

Materialiam pasauly
meilė Dievui be apgaulės
nejmanoma.
Jei tokia meilė būtų,
gi nebūtų
išsiskyrimo skausmo.
O jei jau tektų išsiskirt,
nejau gyventum?

Madhya 2.43

*akaitava kṛpā a-prema, yena jāmbūnada-hema,
sei premā nṛ loke nā haya
yadi haya tāra yoga, nā haya tabe viyoga,
vivyoga haile keha nā jīyaya*

Neveidmaininga meilė Kṛpā ai -
tarytum auksas
iš Jāmbū upės.
Neegzistuoja ji
žmonių pasauly.
Jei egzistuotų,
negalėtų būti
išsiskyrimo skausmo.
Jei tektų išsiskirti,
negalėtųm juk gyventi.

Madhya 2.44

*eta kahi' śacī-suta, śloka paṇ e adbhuta,
śune duḥ he eka-mana hañā
āpana-hṛ daya-kāja, kahite vāsiye lāja,
tabu kahi lāja-bīja khāñā*

Po to Śrīmatī Śacīmātos mylimas sūnus
pasakė kitą gražų posmą,
o Rāmānanda Rāya ir Svarūpa Dāmodara
klausės dėmesingai.

„Jaučiu didžiulę gėdą
kalbėdamas jums apie tai,
kas vyksta mano širdyje.
Bet vis dėlto

nurijęs gėdos sėklą
kalbėsiu tiesiai.
Išklausykite.“

Madhya 2.45

*na prema-gandho 'sti darāpi me harau
krandāmi saubhāgya-bharaṁ prakāśitum
vaṁ śī-vilāsy-ānana-lokanaṁ vinā
bibharmi yat prāṇa-pataṁ gakān vṁ thā*

Mano širdy nėra nei kvapo meilės Viešpačiui Hari.
O ir verkiu tik rodydamas didžią savo sėkmę.
Išties, nors Kṛṇṇos veido nematau ir negirdžiu jo fleitos,
Toliau tempiu gyvenimą tarsi vabzdys, be tikslo.

Madhya 2.46

*dūre śuddha-prema-gandha,ṁṁṁṁ kapaṁ a premera bandha,
seha mora nāhi kṛṇṇa-pāya
tabe ye kari krandana,ṁṁṁṁ sva-saubhāgya prakhyāpana,
kari, ihā jāniha niścaya*

Man tolima netgi užuomina
apie nepriekaištingą meilę.
O tariamoji meilė
nepirėš manęs
prie Kṛṇṇos lotosinių pėdų.
Kai aš verkiu,
daru tai, kad
pademonstruočiau
savo sėkmę.
Jūs galite tuo neabejoti.

Madhya 2.47

*yāte va śī-dhvani-sukha, nā dekhi' se cā da mukha,
yadyapi nāhika 'ālabana'
nija-dehe kari prīti, kevala kāmera rīti,
prā a-kā era kariye dhāra a*

Nors nematau
skaistaus tarsi mėnulis
Kokios veido,
kai laimės kupinas
fleita jis groja,
Ir neturiu vilties
jį susitikti,
vis tik aš rūpinuosi
kūnu.
Tai geismo kelias.
Bet toliau
kaip kirminas laikausi
įsikibęs į gyvenimą.

Madhya 2.48

*kā a-premā sunirmala, yena śuddha-gā gā-jala,
sei premā—amā tera sindhu
nirmala se anurāge, nā lukāya anya dāge,
śukla-vastre yaiche masī-bindu*

Juk meilė Kūnui
be dėmelės,
taip pat tyra kaip
Gangos vandenys.
Ši meilė – tai
nektaro vandenynas.

Potraukis Kṛpā ai -
nepriekaištingas,
bet kokia dėmelė
ant jo išlystų,
Kaip rašalo dėmė ant
balto drabužio.

Madhya 2.49

*śuddha-prema-sukha-sindhu, pāi tāra eka bindu,
sei bindu jagat ubāya
kahibāra yogya naya, tathāpi bāule kaya,
kahile vā kebā pātiyāya*

Tyra meilė Kṛpā ai - laimės vandenynas.
Jei bent vieną lašą gaučiau,
pasaulį visą paskandintų.
Išreikšti meilę atvirai netinka,
tačiau beprotis priverstas kalbėti.
Bet net jei kalba jis, ar kas juo tiki?“

Madhya 2.51

*ei premā-āsvādana, tapta-ik u-carva a,
mukha jvale, nā yāya tyajana
sei premā yā ra mane, tāra vikrama sei jāne,
vā ām te ekatra milana*

Patirti tokią meilę Dievui –
Lyg degančią cukrašvendrę kramtyti -
Burna liepsnoja, o tu negali sustoti.
Kieno širdy yra truputį meilės,
Tikrai galės pajust jos galią,
Taip susitinka tik nektaras ir nuodai

Madhya 2.52

*pī ābhir nava-kāla-kū a-ka utā-garvasya nirvāsano
nisyandena mudā sudhā-madhurimāha kāra-sa kocana
premā sundari nanda-nandana-paro jāgarti yasyāntare
jñāyante sphu am asya vakra-madhurās tenaiva vikrāntaya*

Meilė gi
sukelia kančias,
sunaikinančias
šviežių nuodų
aštrumo išdidumą,
o liedama palaimą ant galvos,
sumenkina ambrozijos
saldumo egoizmą.
Gražioji drauge,
ta širdis,
kurioj pabudo meilė
Nandos sūnui,
suprast akivaizdžiai galės
kreivas ir tuo pačiu
saldžias jos galimybes.